

34. PRAVIDELNÉ SETKÁNÍ ČLENŮ ISGF

konané 19. 1. až 26. 1. 2002 Grossarlu v péči Pfadfinder Gilde Österreichs

Důležitý výsledek z Grossarlu

(Informace pro jednání NOS dne 13. 2. 2002)

34. pravidelné setkání členů ISGF" (na pozvání „Pfadfinder Gilde Österreichs“) umožnilo, aby se delegace ze subregionu ISGF střední Evropa, které se zúčastnily tohoto setkání, mohly setkat k prodiskutování názorů ve věci zdokonalení Konstituce a doprovodných předpisů ISGF, jež mají být přijaty ve Vancouveru.

Díky účasti presidenta ISGF Nielse Rosenboma a také vicepresidentky Gerdy-Marie Pazdery tato diskuse přinesla dělnou atmosféru. Česká, polská a slovenská národní členské organizace (NMO) zásadně nesouhlasily s hlavní myšlenkou, uvedenou v článku presidenta ISGF ve World gazette Mondiale č. 3/2001, že v rámci ISGF „již nejsme skauti či skautky“. Také německá a rakouská NMO zaslaly svá stanoviska do světové kanceláře ISGF s doporučením, aby se našla cesta, jak si podržet stále platnou věrnost skautským ideálům po celý život.

Obtížný dialog moderovali po dva dny Werner Weilguny a Ferry Partsch, což konečné vyústilo do přijatého řešení, že tři úrovně ISGF, tj. mezinárodní společenství, národní členské organizace a oldskautské kluby v jednotlivých zemích doplní svá jména o dictum „bratrství skautů a skautek“. Tímto způsobem nevznikne rozpor vzhledem k základním prioritám WOSM a WAGGGS, jak jsou dány v dokumentu Dospělí pro skauting (viz např. dokument, obsahující dohodu mezi představiteli WOSM a ISGF ze října 2000).

„Na místě samém“ v Grossarlu bylo na základě výše popsaného výsledku diskuse umožněno, aby delegace COSG - Kmene OS v souladu s delegacemi z Rakouska, Německa, Maďarska, Polska a Slovenska prohlásily své původní podněty za překonané a nové vyšly z tohoto bodu a také to jasně zapsaly, podepsaly a předaly přítomným představitelům prezidia ISGF.

Jsem si jist, že také 23. světová konference ISGF ve Vancouveru bude téhož názoru.

Vladislav Jech
Vedoucí delegace Kmene OS
a mezinárodní zpravodaj

Kronika Grossarl 2002

Podrobný zápis o jednáních a doprovodných programech.

Sobota, 19.1.

Odjezd

Jízdenka koupena, koleje položeny, ajznbnořáci nestávkují, cesta do dalekého Grossarl může začít. Vlak je velmi málo zaplněn, v kupé sedím sám. Vlak se podle jízdního řádu v 8.05 dává do pohybu, cesta začíná.

Až do Budějovic přistoupili a vystoupili pouze dva spolucestující; tam už čekal vlak z Prahy a v něm Kamzík s Hankou. Radostně jsme se přivítali a za nějakou minutu se rozjeli k hranicím. Už na našem území pasové a celní formality. V 11.20 jsme v Summerau, sice za hranicemi, ale pořád v našem vlaku za naše jízdné.

Skaut všude bratry má

Přestoupili jsme do protějšího vlaku, jehož úroveň je o třídu lepší. Dveře do vagonu posuvné a samy se zavírají. Na plošině vyhrazené místo na objemná zavazadla a na lyže. Dveře do prostoru se sedadly na fotobuňku, samy se otevírají i zavírají. Modrá čalouněná sedadla v příjemně šedé konstrukci po dvou, řazení za sebou, ulička uprostřed, pouze ve středu vagonu jsou sedadla proti sobě. Barevný ukazatel, zda je WC volné nebo obsazené. Vzorná čistota je samozřejmostí. Usedáme hned za dveře, kde je opět více místa na zavazadla. Přistoupil starší pán a ryzí češtinou nás oslovil: „Jednou skautem, navždy skautem“ a dal se s námi do řeči. Během řeči jsem se dověděl, že zakladatelem jihočeské Lesní školy, že zná i klatovské oldskauty, že byl zaměstnán ve Svobodné Evropě jako komentátor otec Karel a že žije v Mnichově jako důchodce – Karel Fořt, narozen v roce 1921, vysvěcen na kněze 1948, do exilu odešel v roce 1950, pak v roce 1951 v Africe a v Mnichově farářem od roku 1958. V Linci mu ujel o pár vteřin jeho vlak a tak jsme přisedali spolu a cestovali až do Salzburgu. Další přisedání, tentokrát už byl vlak hustě obsazen, ale pro nás se místo ještě našlo. Krajina se změnila, po pravé straně už se ukázaly hory, stavení v horském stylu. Cesta skončila v St. Johann im Pongau v 16.05. Organizace fungovala na jedničku, už tu čekal taxík, naložil nás a přiložil další cestující, takže taxa se nám příjemně snížila na 5 E. Za chvíli už jsme se ocitli v horách, téměř celou cestu po levém svahu údolí, skály ozdobené ledopády, vpravo pod námi ještě slušně hluboké údolí. Po 20 minutách jsme přistáli v Grossarl. Sám taxikář zašel do kanceláře gildy, zjistil kde bydlíme a odvezl nás až před dům „Michaela“.

Komfort, ale ty ceny!

Ubytování velmi pohodlné. Kuchyně s kuchyňskou linkou, jídelním stolem, lavičí a židlemi, chladničkou a televizorem. Ložnice s umyvadlem, skříní, křeslem, manželskými postelemi a dvoupatrovou další postelí, za pokojem alkovna se 4 postelemi – ložnice Hanky. Z kuchyně přístupná koupelna s umyvadlem, vanou a WC, vše nedávno nově vybavené, teplota vody ve vaně regulovaná teploměrem na žádanou teplotu. Prostě luxus. Kancelář pro přihlášení byla už mimo provoz, takže jsme si vzali pouze jmenovky a v 18.00 nastoupili v restauraci Gasthof Neuwirth k večeři. K jídlu byl salát, každý si vybral z asi 10 mis vši možné zeleniny, polévka krémová, kuřecí či jaké stehno s těstovinami, jako moučník něco mezi pudingem a jogurtem. Pití si platíme sami, rozhodl jsem se pro minerálku, třetinkovou láhev. Cena nás poněkud šokovala – 1,82 E, na naše peníze v současném kurzu 58,24 Kč.

Slavnostní zahájení

Prvním bodem programu bylo slavnostní zahájení v kostele. Cesta vede do dosti strmého kopce, přes hřbitov, který je položen na několika terasách. Kostel v prostém baroku, se dvěma kůry nad sebou, s typickou věží. Po zahajovacích projevech faráře Schwarzenbergera, Raimunda Görtlera, Nielse Rosenboma, prezidenta ISGF a Gerdy-Marie Pazderové za moderování Dr. Evy Eckkrammerové každý ze zástupců 22 národů zapálil mohutnou svíčku, na které byla vlajka příslušného státu. Pořad zpestřil dětský sbor salzburžských chlapců a děvčat. Nejsou tak známi jako regenburžský sbor, nicméně s úctyhodnou tradicí – byl založen už v roce 1393 arcibiskupem Pilgrimmem II. Během pořadu byly recitovány verše, věnované vzpomínce na zemřelé:

Neděle, 20.1.

Něco pro tělo

Vstáváme kolem sedmé, v osm je snídane v 1. patře našeho penzionu. Příjemná jídelna, usedli jsme ke kulatému stolu, s námi Werner Wailguny, rakouský mezinárodní sekretář s paní Juttou. Snídane skutečně opulentní, jak praví klasik. Na kredenci džus, mléko, jogurt, různé müsli, chléb, máslo, na stole káva, smetana, džem, na tácu salámy, plátky masa, sýr, vedle čerstvé žemle. Paní domácí přinese ještě naměkko uvařená vejce. Každý si vybere podle chuti i hladu. Po snídani opět do kostela na mši. V ulici ještě vánoční výzdoba, jemně sněží. Na hřbitově je zvláštní atmosféra. Hroby jsou v několika řadách, buď ve svahu nebo na oddělených terasách. Skoro všechny hroby mají umělecky vykované kříže, na některých hrobech jsou malé vánoční stromky, na mnohých hoří svíčky.

Něco pro ducha

Kostel do posledního místa naplněný, většinou účastníky setkání. Oltář je prostorový, římsu nese 6 korintských sloupů. Mše se sborovým zpěvem s doprovodem varhan. Ministrovala čtyři malá děvčata, dva o něco větší kluci, všichni v zeleném a bílém. Jedna holčička při obřadu nezakrytě zívala, což obřadu nikterak na vážnosti neubralo.

I pastva pro oči

Velká paráda po skončení na náměstí. Nastoupili ostrostřelci v parádních uniformách, vedeni hudbou neméně krásně krojovanou. Průvodu veleli důstojníci se šavlemi a vedle nich šly dvě markytánky se soudky, naplněnými snad rumem, ale určitě něčím ostrým. Parádním číslem bylo nabíjení, po kterém následovala bezchybně provedená salva, a zase vybíjení. K poctě zbraň jako v naší armádě. Celé přehlídce přihlížela Gerda-Marie Pazderová a velitel jí podal hlášení. Jen zapomněl, jak se jmenuje, tak se potichu zeptal na jméno a pak je hlasitě opakoval. Všichni se zasmáli, Gerda dostala lok ze soudku a ostrostřelecký sbor protichodem odpochoval.

Společník Jožo

Následovalo setkání ve škole, kde byly jednotlivé národy rozděleny do tříd. V naší skupině byli zástupci Slovenska, Litvy, Slovinska, Polska, Maďarska. Navzájem jsme se představili, řekli pár slov. Oběd byl z vlastních zásob. V 13.20 jsme se vydali na poznávací cestu – s Hankou a Jozefem, jediným Slovákem. Po druhé straně potoka je upravená cesta pro pěší, vedle trať pro běžkaře, kteří zde měli právě závody. Stále se měnící scenerie, slunečné počasí, i když na dno údolí se paprsky nedostanou, dobrá nálada, až jsme došli ke stanici č. 13. Je to zemědělská usedlost, upravená i jako hostinec. Ostatní se tam občerstvovali, my si ani nevzali korálek, který se navléká na přívěsek, na důkaz absolvování tohoto výletu. Přívěsek je skleněný osmiúhelník s nápisem Grossarl 2002, oldskautskou lilii a přilepeným mikročipem. Zpáteční cestu jsme si poněkud zkrátili a došli po silnici. To bylo už skoro pět hodin, chvíle na odpočinek před večerí.

Jožo je velmi zábavný společník, stáří přes 50 by mu nikdo neřekl. Povoláním profesor zoologie se specializací na plže a mlže. Jezdí po celém světě a neustále zvětšuje svou sbírku ulit hlemýžďů. Pokud mu lze věřit, cestoval na příklad do Egypta, což ho stálo 7200 Ks, z toho 6200 Ks letenka. Tam se živil instantní polévkou, z 26 sáčků ještě asi 6 přivezl zpět. Nocuje pod širákem. Jednou strávil 5 nebo 6 hodin na stromě, když si všiml, že lvi jsou nebezpečně blízko. V Amazonii pro cestě pralesem zastavil v hospodě, kde si objednal pivo. Místní ho snad měli za konkurenci a nechtěli ho pustit. Teprve když se opili, a oni víc, jim Jožo unikl. Dokonce ani to pivo nezaplátil. Navíc Jožo sbírá kdeco, telefonní karty, náboje, a na co přijde řeč, to Jožo sbírá. Když se vrátil z cesty, sama manželka ho nepoznala, jak byl zanedbaný. V letadle si od něho všichni odsedli, jak zapáchal, doma se pak musel rychle svičknout a delší dobu drbat, aby se opět podobal člověku. Večeře opět vynikající, tentokrát zelňačka, telecí plátek s bramborovou kaší a hráškem a jako moučník zmrzlina.

Přírodní park

V 20.00 workshop podle výběru. S Kamzíkem jsme si vybrali Přírodní park Hohe Tauern v hotelu na druhé straně potoka. Nelitovali jsme. Přednášel jeden z 13 strážců parku, srozumitelně a zajímavě. Park je dlouhý vzdušnou čarou 110 km, strážci jsou zaměstnáni pouze přes letní sezónu, 8 měsíců. Přes zimu ten náš pracuje v hotelu jako údržbář. Na houby se do parku smí pouze v určitou denní dobu a smí se nasbírat max. 2 kg hub. Dřevo se zde netěží, padlé stromy zůstanou ležet. Pouze v případě polomů je nutno padlé stromy odvézt. Hnízdí zde supí s rozpětím křídel až 2,90 m a orlí. S vykrádáním hnízd tu starosti nemají, hnízda jsou prakticky nedostupná. Odstřel zvěře je povolen, ale jen do určitých nadmořských výšek, ostatně do vyšších poloh se lovci stejně nevyhrabou. Ledovec se poměrně rychle zmenšuje. Je zajímavé, že po jeho roztání se nacházejí kmeny stromů staré asi 8000 let. Tím se potvrzuje, že vliv civilizace není tím rozhodujícím faktorem, že období teplejšího klimatu se naopak střídají sama od sebe. Snad že jen se díky exhalacím oteplování poněkud urychluje.

Pondělí, 21.1.*Zajímavé poučení*

Snídaně jako vždy, chvíle odpočinku a v 9.30 vernisáž v podkroví obecního domu, velice kvalitně zmodernizovaného, s luxusním výtahem. Výstava se jmenuje „Propojená společnost – komunikace“. Výstavu otevíral profesor Zemanek z Vídně. Na uvítanou jsme dostali číši nějakého nápoje, mám dojem že menšinou složkou byl gin. Výstava byla velmi dobře, i když stručně, sestavena, v několika vitrínách exponáty, vystřídané panely s textem, na stole uprostřed vývoj radioaparátů. Od začátku dorozumívání až po počítače a televizi. Pozornost si zaslouží prof. Zemanek sám, je mu 82 let a jeho krédem je dívat se do budoucnosti a stále se učit, jít s dobou. Říkal mimo jiné, že máme mnoho specialistů, kteří jakoby seděli na dně hluboké studny a nad sebou viděli jen jednu hvězdu a mysleli si, že to je celý vesmír. Nejsou ani schopni vysvětlit význam svého díla, jejich popis návodu je druhému zcela nesrozumitelný. Na stěně je další pán, který se zasloužil o fax, tomu je dokonce už přes 100 let.

Zasedání subregionu střední Evropa

10.30 zasedání subregionu střední Evropa za předsednictví Wernera. Zúčastnila se Gerda-Marie jako viceprezidentka. Diskutovalo se o jednacích řečích. Běžně je používána angličtina, francouzština a němčina. Vzhledem ke složení zemí tvořících střední Evropu byla odhlasována jako první jednacím řeč němčina, s tím že někdy v budoucnu může být nahrazena angličtinou. Současná mládež zvládává jakou druhou řeč angličtinu, ti si to pak vyřeší. Navzdory tomuto usnesení Niels dále mluvil anglicky, přestože němčinu ovládá docela dobře. Jednotlivé země podávaly zprávy o činnosti. Zástupce Afganistanu žije v Karlsruhe. Litva připravuje setkání na Baltu. Poláci dali hlášení písemně. Maďaři mají svůj dům, plánují cestu do Vancouveru na celosvětový kongres. Slováci mají dům v Báňské Štiavnici, kde se má v příštím roce uskutečnit zasedání. Kamzík hlásil, že od zasedání v Kroměříži nedošlo ke změnám. V Německu mají gildu Afgánců. Promluvila i zástupkyně Švýcarska. Bylo řečeno, že možná vznikne další subregion. Manfred Bosse, tajemník subregionu se vyslovil pro podporu Baltského setkání, zatím se počítá s 20 osobami a dopravu autobusem. Niels promluvil na politické úrovni, když nemůžeme kooperovat s WOSM a WAGGGS, nebude ISGF. Proto úzká spolupráce s WOSM, která je pro děti a mladé činovníky. Že je důležité co děláme a ne jak se nazýváme, stále se přece cítíme být skauty. WOSM nemá svým členům co říci – nejsme hnutím mladých. Pro Vancouver může být setkání na Baltu určitým posunem v našem stanovisku. Předběžně se účastní Liechtenstein 2, Rakousko (zastoupí i Polsko), Švýcarsko (zastoupí Maďarsko), Slovensko 1, Německo (zastoupí CZ). Ke každé otázce, která bude projednávána, je třeba dát písemně plnou moc.

Při jednání jsou s WOSM problémy, ne tak s WAGGGS. Když se mluvilo o názvech oldskautských organizací, Niels připustil, že je věcí národních organizací, jak se budou jmenovat. V Německu polovina evangelických skautů jsou dospělí.

Kamzík byl hlavním oponentem proti Nielsovi. Připomněl, že u nás existuje jedna organizace, ve které jsou všechny kmeny, patří pod WOSM, WAGGGS a ISGF spojeny v jediné organizaci. Werner informoval, že u WOSM i WAGGGS existuje rodičovská rada. Znovu Kamzík zasáhl a vyžadoval prohlášení na úrovni strategie, ne jen taktiky pro naši budoucnost. A zase Niels, že strategie je budoucnost ISGF a podpora mladých. Švýcarka se ptala, od kdy mají W+W tuto strategii. Niels odpověděl, že spojení všech organizací může trvat i 50 let. Poláci byli na naší straně s tím, že i u nich je jen jedna organizace pro všechny kmeny. Odpolední zasedání se konalo již bez Nielse a bylo klidnější a skončilo skoro v 14.30.

Máme na výběr

V 15.00 začínal ve škole workshop, přihlásil jsem se na národní písně. Dostali jsme rozmnožené zpěvníky, několik písniček se odzpívalo, ale přínos pro mne to nebyl. Samozřejmě žádnou jsem si nezapamatoval, navíc byly v drtivé většině v nářečí nebo s jazykolamy. Ale pohoda byla příjemná. Nakonec se zpívalo i bez zpěvníku, písničky, které většina německy mluvících znala.

Skauti, počítače, příroda

Po ukončení do penzionu a za chvíli na večeri. Po večeri na další workshop do tělocvičny, kde mluvil Dr. Zemanek o vývoji elektrotechniky a promítal fotografie. Od začátku, kdy sestrojil první jakýsi počítač z minimální napětím a velkou spotřebou energie až po současnost. Podstatný byl závěr: Lze předat spoustu informací, ale důležité je, aby na druhé straně byl člověk, který informace přijímá a dokáže je také využít. Počítače, internet, to je pole, kde se skauti mohou dále rozvíjet. Přitom ale se technikou nenechat odcizit přírodě. Jde o komunikaci, ne o sezení před monitorem a hrát si hry.

Jsmo ještě skauti?

Rakousko jako reakce na preambuli: víme, co jsme a co chceme. Jsme společností sami pro sebe, samozřejmě podporujeme mladé. Při přijímání nové složky dostává tato dva měsíce na rozmyšlenou, zda se připojí (za jakých podmínek) a organizace má 2 měsíce na rozhodnutí, zda budou přijati. WOSM vyvíjí tlak, vydává vyzvání, hledá nyní, kdo je skautem. Rakousko poslalo dopis do Bruselu.

Úterý, 22.1.*Jak pomáhat mladším a jak přirůstáme*

9.30 v tělocvičně na programu ISGF informuje.

Plán, jak se rozvíjet a pomáhat mladším. Před dvěma lety byla do ISGF přijata Saudská Arábie jako 46. stát a Slovinsko jako 47. stát. Přijetí odsouhlasili všichni, protože hlasování bylo korespondenční, odsouhlasilo vlastně jen 50%, ale polovina se neozvala, takže se má zato, že když nejsou proti, souhlasí.

Jak pracuje a co čeká ISGF

Všichni funkcionáři ISGF vykonávají svou funkci bezplatně, účastní se konferencí W+W. Spojení i spolupráce jsou dobré. Druhý směr: v říjnu byl termín ke stanovisku pro přijetí do ISGF: nejméně 2 roky činnosti a počet členů alespoň 120. Ve Vancouveru bude přijato několik zemí – Chile, Mexiko, Španělsko, Benin, Uganda, Estonsko. Především jsou Turecko, Izrael, Japonsko, Filipiny, Ghana, Jižní Afrika. Tři africké země, o kterých se nevědělo, se už ozvaly, chtějí se zúčastnit jednání ve Vancouveru.

Na světové úrovni je dobrá spolupráce s W+W. Podle stanoviska WOSM je skauting jen pro mladé do 22 let, ti starší mohou působit jen jako činovníci. Není ale možné aby třeba s 15 mladými bylo v oddílu 20 dospělých.

Další myšlenky a fakta:

Nielsova teorie byla: „Není důležité jak se jmenujeme, ale co děláme“. Zasedání ve Vancouveru se účastní 600 zástupců všech členských zemí. Na programu je přijetí nových členů. Preambule: co jsme, co děláme atd je nutno prodiskutovat. Dohodli jsme se alespoň na tom, že IFGS má 3 stupně – ústřední, národní a místní, takže k jménu bude příponka NFGS (N = national). Každá gilda najde vlastní program. Pro Německo je termín říjen. Na přípravu Vancouveru je čas 14 měsíců. ISGF je chudé, nemůže dát peníze na podporu účastníků. Na příklad roční příspěvek Belgie je 1,6 E, z toho nemůže příliš přebývat na podporu. Nové vedení ISGF odsouhlasí novou výši příspěvku. Malá část se rozhodla platit všechno sama. Prezidium se setkává 1x za rok. Lze se stát členem po uhrazení 300 dolarů hned a pak 45 dolarů ročně nebo 1000 dolarů jednorázově. Každá země by měla podat hlášení nebo psát do World gazette

Tiché zastavení, pomníky žalují a nedají zapomenout

Podnikl jsem pak procházku na hřbitov, abych si udělal pár fotek. Na zdi kostela jsou osazeny pamětní desky padlým. Z tehdejší zřejmě malé vesnice padlo v 1. světové válce 67 mužů.

V 2. světové válce padlo kromě SSSR 131 mužů (vč. 34 pohřešovaných) – Grossarl má asi 1000 obyvatel, tedy více než 1% (1,32%). 95 podle seznamu, ostatní v SSSR.

- 1939 2 v Polsku ▪ 1940 1 ve Velké Británii ▪ 1941 10 vč. Kréty
- 1942 11, z toho 2 v Africe, 2 v Německu ▪ 1943 23, z toho 1 v Itálii, 1 v Německu
- 1944 29, z toho 3 v Itálii, 1 ve Španělsku, 1 v Jugoslávii, 1 v Norsku, 1 v Maďarsku, 2 ve Finsku, 1 ve Welsu
- 1945 18, z toho 4 ve Francii, 1 na Slovensku, 3 v Jugoslávii, 1 v Maďarsku, 5 v Německu a Rakousku, 1 v Bulharsku. ▪ 1946 1 ve Francii, 1 v SSSR ▪ 1947 1 v Rusku

Někdy se objevují čtyři stejná jména, jednou dokonce pět.

Maškarní bál

V 20.30 začátek atrakce – maškarní bál, kde podstatnou ozdobou je pokrývka hlavy, někteří měli i kostýmy. To by člověk nevěřil, jak se úctyhodní páni a dámy dovedou rozjařit. Kapela o třech hudebnících, hrála znamenitě, převážně současné hity, ale to staříkům nevadilo. Jožo měl co dělat, aby vyvedl všechny naše spolustolovnice.

Středa, 23. 1.

Naši sousedé - Gilda Salzburg

Po snídani odjezd autobusem do Salzburgu. Vychutnali jsme si jízdu mezi horami a za hodinu jsme v Salzburgu, kde je volná prohlídka města. Od festivalového domu jdeme kolem františkánského kláštera, dómu a nové rezidence se zvonkohrou až na Mozartovo náměstí č. 8, kde v dvorní budově za palácem zemské vlády (dům, kde zemřela vdova po Mozartovi Konstanze Nissen) je sídlo místní gildy. Dům dostali od vlády v r. 1956, během 20 let jej asanovali a v r. 1997 byla provedena generálka, takže dnes je ve výborném stavu. Zařízení jako v restauraci, vedle je kuchyně, v předsíni šatna a vchod do WC. Na stěně visí fotky gildenmeisterů, výzdoba k 50 letům trvání gildy. V r. 1984 dostali cenu za aktivitu sociální, v r. 1993 za aktivitu kulturní. Plakety 1984 sociální, 1990 za podporu mladších kmenů. 1993 za kulturní aktivity, znovu 1998 - reliéf sv. Jiří na koni. Připomíná se „Papa Tauber“, 1900-1968, sochař v kovu, který věnoval své dílo gildě ve Vídni, od r. 1993 je v Salzburgu. Ve vitrině je vystavena kronika z r. 1936, psaná kurentem, plakátek Jodlerů, psaný česky – jodlerský soubor písní, tanců a hudby. Vedoucí Karl Lehr. Všechna jména jsou ale německá.

Georgs Gilde byla založena 1951 „Jung Salzburg“, z ní se vyvinula „Georgs Gilde Salzburg“ cíl: podpořit skautskou činnost a kulturní tradice. Jsou známi cestováním: do Dánska, Francie, Československa, Německa, Holandska, Švýcarska, Belgie, Švédska. Vrcholem bylo vystoupení v Kanadě na světové výstavě jako oficiální zástupci Rakouska. Pak byli přejmenováni na Georgs Gilde s cílem sociální práce (akce Hamselmannovo hřiště v Grossarl, péče o děti horníků, společenská komunikace, jako exkurze dějin umění, přednášky, cestování a společenské aktivity. Finanční cíle: pomoc a péče o skautské oddíly. Členové jsou jen z malé části dřívější skauti. Většina (přes 100) přišli až jako dospělí a identifikovali se s ideou skautingu, mají 120 členů a jsou největší z 8-10 gild v Salzburgu (asi 150 000 obyvatel). Před vchodem je pomník ze tří rour s nápisem: „Plot podnětu“ úspěšný odpor proti „atomovému státu“ 1985-89. Stop úložišti atomového odpadu ve Wackersdorfu v Bavorsku. Věnováno ústním (doslova) občanům a občankám, aktivním politikům, osobnostem od Roberta Jungka až po arcibiskupa Karla Berga a „neznámého Chaota“. To samozřejmě vysvětluje ten fanatický odpor proti našemu Temelínu.

Největší atrakcí jsou kostely

Samozřejmě největší atrakcí města jsou kostely. Jedním z nich je univerzitní kostel postavený v letech 1130-45, začátkem 17. stol. přestavěn barokně a 1754 rokokově. Na obou stěnách kostela jsou obrovské obrazy. Boční lodě jsou patrové, křížení příčné lodě až v prostoru kněžiště. Oltář až do stropu, s plastickými štukovými oblaky, výzdoba rokoková. Času dost, mysleli jsme, že se podíváme na město z pevnosti, ale tam se platilo, takže od brány jsme se vrátili a přešli na vyhlídku, kde je stůl s otočným zaměřovačem, na ploše stolu jsou popsány všechny

směry. Tak se díváme: Hohensalzburg (hrad 543 m), kopec Gaisberg 1288 m, na druhé straně Grossglockner 3797 m, vlevo Kuchler Grat 2381 m, Hoher Göll 2522 m, Tennengebirge. Pohled krásný, stejně jako slunné počasí a na zimu neuvěřitelné teplo. Františkánský kostel je z dřevěného slepence. Přední část se podobá našemu kostelu v Plzni, temná loď s dvěma postraními, přední část zase jako sv. Bartoloměj, vysoká síňová stavba, klenbu drží 5 sloupů. Kolem je barokní vestavba kaplí. V jedné z kaplí je dosti velký betlém, kde všechny figurky jsou oblečené v textilních šatečkách. Farní kostel sv. Blažeje u městské brány: tři stejně vysoké, spíše nízké lodě. Kostel nemá věž a není přístupný, na rozdíl od všech ostatních. Dóm, velký trojlodní kostel z kvalitního pískovce, s letopočty nad vchodem 774 – 1628 – 1959. Jediný, kde se platí dobrovolné vstupné. Zastropený valenou klenbou, s příčnou lodí umístěnou až před oltářem, s půlkruhovým chórem (jako apside). Nad křížením oktagon s bání a lucernou. Velmi bohatá štuková výzdoba, pilastry, římsy, portály. Podlaha z bílého a červeného mramoru. Balkony v úrovni patra i v chóru. Po všech čtyřech stranách křížení lodí malé varhany na úrovni polopatra, velké varhany nad hlavním vchodem. Nejbohatší štukatura je nad klenbami bočních lodí, které kromě obrazů pokrývají celou klenbu. U vstupu je pozoruhodná bronzová křtitelnice, s postavami biskupů po obvodu, nesená čtyřmi lvy. Zaznamenán mám ještě jeden kostel na půdorysu řeckého kříže, v rozích klenby, nad křížením bání, zda to je ten univerzitní nebo jiný? V 16.00 odjezd. Po dálnici, kde se projede 5 tunely, z nichž nejdelší měří 3600 m, před Grossarlem už jen dva krátké. Přejedeme kolem zmrzlého vodotrysku, ve kterém jsou světelné trubice a jsme doma.

Prezentace Slovenska

Večer v 20.00 ve škole promítání filmu – pozvání na setkání v Baňské Štiavnici. Jozef ukázal jednak skautský domov, jednak prostředí, ve kterém se bude jednat a kde budou účastníci ubytováni. Pak se promítal náš film, který zval na skautský sněm v Praze 7.7.2001. I ten byl odměněn potleskem. Nakonec opět Jozef film z Baňské Štiavnice.

Nezapomínáme pracovat

V 21.00 bylo zahájeno jednání pracovní skupiny. Předsedal Alfred z Rakouska Kamzík předvedl graficky vztahy mezi ISGF, WAGGGS a WOSM, přechody mezi jednotlivými kmeny i příchody zvenčí, odchody z organizace. Prezentováno, že WOSM má 22 mil. členů, WAGGGS 10 mil. počet členů ISGF nebyl udán. Niels ho vedle velkého kola WOSM a menšího WAGGGS znázornil jako tečku.

Poznámka (v roce 2000 mělo ISGF cca 18 000 členů)

Čtvrtek, 24. 1.

U Evropského stolu

Hned po snídani jsem zašel zajistit taxík na zpáteční cestu. V 15.00 vyrazíme k evropskému stolu. Byl zhotoven v roce 1978 podle návrhu ing. Sauera z Německa. Busta BP ke 30. výročí, tedy před 4 roky. Stálé stoupání prodlužuje pocit vzdálenosti, kam se máme dostat. Pak ještě serpentiny, až nakonec je odbočka do lesa, jen prošlapanou pěšinou, vyznačenou hořícími svíčkami, které planou jako pochodně. Téměř celá plošina je vyplněna nízkým kruhovým stolem, z něhož plasticky vystupují ruce, vztahující se ke středu. Směrem do svahu je podstavec s bronzovou bustou Baden-Powela. Asketická tvář se přátelsky dívá na rostoucí shromáždění. Na podstavci je nápis: jednou skautem vždy a znovu skautem Dvojice trubačů občas zahraje krátké znělky. Po zahájení každý ze zúčastněných zemí pronesl ve své řeči poselství. Jedna z účastnic požádala o modlitbu za nemocnou sestru a Dalia po projevech řekla asi toto: kdy jsme šťastni? Když máme doma chléb a mír je v našem domě. Pak jsme šťastni. Ale když o tento chléb se můžeme s našimi přáteli rozdělit, pak jsme vskutku šťastni dvojnásobně. A vzala podnos s celou vekou nakrájeného chleba a rozdávala všem přítomným. Bylo to velice působivé – prostředí, poloha, mezinárodní shromáždění, vyznávající stejné ideje a v neposlední řadě i tvář zakladatele skautingu. Nelze opomenout i maďarského oldskauta Dezső, který svým vystupováním všem připomněl mladý skauting. Krojem, chováním i skautským pozdravem. Návrat v 16.30.

Folklor a pozornost hostitelům i zábava

20.00 pestrý večer v tělocvičně. Přišli jsme včas, takže jsme obsadili výhodná místa ve druhé řadě. Tělocvična prostorná, podlaha z PVC, strop obložený palubkami, řady sedadel – pohodlných židlí s uličkou uprostřed, v čele přenosné podium a na čelní stěně závěs. Na podiu vlevo rodina, maminka s kytarou, dcera s cimbálem a mladší synek s heligonkou, za nimi dva trubači, vpravo skupina „Dábelských hudců“ v počtu tří + vozembouch, za nimi další rodina, dva muži a chlapec – citera a klarinet, všichni v místním folkloru. Večer zahájili trubači, pak byly rozhozeny do sálu velké balony. Charlie pronesl uvítací řeč a pak pokračovalo házení balony, poslední kdo ho chytil, šel na jeviště a tam z písmen namalovaných na balonech byl sestaven nápis „WELCOME EUROPA“. Pořad pokračoval vystoupením s citerou a zpěvem, druhá rodina s harmonikou, pak Ďáblíci a zase rodina s cimbálem a trubači. Pokračovala „samoobsluha“ – zazpíval sbor, který se sešel ve workshopu a po nich druhý, taneční. Po nich Ďáblíci se změnou obsazení – s valchou a znovu workshop – skautské písně a tanec. Nastoupili „profíci“ – trubači, Ďáblíci, posílení ještě jedním vozembouchem s miničinelkami. Bohatý a pestrý pořad pokračoval: trio s citerou a zpěvem a trio s cimbálem. Následovalo vyznamenávání – Mungo dostala cenu za střelbu. Předveden reliéf Lady Baden-Powel, který je zavěšen na čestném místě v salzburské gildě. K tomu byl předán stojánek s emblémem 34. evropského fóra. 9 účastníků dostalo medaile na stuze (za vysokou účast). Pokračovali pak Ďáblíci jako předešlá k dekorování představitelů města – starosty, místostarosty a tajemníka. Po trubačích byl

předán pohár za sáňkování v nepřítomnosti, protože vítěz leží s pochroumanou nohou v nemocnici, předán tedy manželce. Nastoupila Dalia s drobným pečivem v sáčku v podobě zvonu. Reliéf s postavou dívky dostal Niels a obálku starosta. Pak pozvala všechny na setkání do Vilniusu. Pokračovalo se s citerou a po ní pěvecký sbor 34. fóra s přípitkem. Ještě zahrálo trio s cimbálem a pak následovala skutečná švanda. Po losování – házení balónky nastoupili dva muži na podium, kde se mezitím připravily dva plynové vařiče. Úkolem bylo vyrobit palačinky. Hoši dostali zástěry a kuchařské čepice, s mírnou náповědou kuchaře se podařilo vyrobit nejen těsto, ale i skutečné palačinky, včetně zručného obracení saltem s opětným dopadem na pánev, dokonce dvojitém. Ještě jednou vystoupení s cimbálem a pak další vystoupení. Hans Strouhal předvedl píseň Lovec z Folec (či odkud – nemohu zápis přečíst) jako Němec, Rus, Brazilec, Skot, Číňan, Afričan, Řek, New-Orleánčan, Špaňel, Francouz a jako blues, skutečně vynikající, však také po každé variantě s bouřlivým potleskem. Večer se chýlil k závěru. Po Dáblech, triu s harmonikou, s klarinetem a trubačích, s dvěma kytarami píseň na rozloučenou. Všichni zkržili ruce jako při gillwelském kruhu, všichni zpívali ve své řeči, zato s jedním přáním, aby myšlenka bratrství a sesterství vytrvala a abychom se podle sov písně opět sešli. Naše parta včetně Joži zašla k nám na posezení s čajem, tvarohem, knäckebrotem a pomerančem, co se sehnalo. Skončili jsme až s půlnocí.

Pátek, 25. 1.

Trochu osobního programu

Ráno je oblačno, větrno, 6 stupňů plus. Vydal jsem se na vycházku podle potoka, tentokrát opačným směrem. Minul jsem (11.00) směrovku Gestreitalm s údajem 1575 m a časem 2 hodin (Heugathalm). Stále jsem míjel usedlosti. Zemědělské, zpravidla dům a naproti stáj se seníkem na půdě, vždy štítem k silnici. Vedle stáje se pásli koně, které jsou zde zřejmě samozřejmostí. Dostí hustě v různých výškách seníky, sruby s mezerami mezi jednotlivými kulatinami. V potoku průzračná voda. Podél silnice zaražené tyče, které při protahování vyznačují krajnice. Sněhu je ale tak málo, že jejich výška vysoko přečnívá.

Představení Netopýra - velký aplaus

15.15 odchod do tělocvičny, kde jsme sice nebyli první, ale mohli jsme si vybrat, takže opět druhá řada. Scéna již byla připravena: vlevo stůl, židle a škopek, vpravo stůl, 2 židle a pultík, u zadní stěny skříň, dveře a 2 stoličky, pod stropem hodiny. Před podiem elektrofonické varhany. 15.50 sál skoro plný v 16.00 představení Netopýra začalo. Po průvodním slovu Žabáka, tedy vězeňského dozorce následovalo několik árií z 1. a 2. dějství. Žabák chtěl otočit ručičky hodin, vylezl na dvě stoličky, a když ani pak nedosáhl, nastavil ještě jednu, při kymácení se chytil hodin a stoličky spadly. Za závěsem bylo zavěšeno lano, toho se chytil a sešplhal, podařilo se mu hákem, kterými ručičky otáčel, závěs roztrhnout. Samozřejmě následoval nadšený potlesk. Obsazení bylo vynikající, hráli herci, kteří nedávno v této operetě účinkovali v salzburgském divadle: manželé Gabriel a Rosalinda von Eisensteinovi, Adéla, služka, Alfréd, zpěvák, Frank, ředitel věznice a Žabák, dozorce. 3. jednání už bylo kompletní včetně převleků. Oceněny byly i různé fóry. Konec představení, velký aplaus.

Slavnostní ukončení a rozloučení

Ukončení 34. fóra přednesené Helmutem a místostarostou a pak už jen píseň na rozloučenou se spojenýma rukama, každý ve své řeči, ale v dojmavé shodě. Večeře – Galadinner na rozloučenou slavnostnější, každý dostal menu v barevném provedení, se symbolem 34. fóra. Brokolicový závitek v šunkovém obalu se salátovou kyticí a malinovým dressingem (salát, předkrm v mamutím talíři o průměru 32 cm, výška 5 cm), na kterém se krčil malý řez, kousky zeleniny v jakémsi pudingu a dva lístečky salátu. Polévka bylinná krémová s houbami, pečeně – řezy na pepři s restovanými brambory a zeleninovou oblohou, salát podle výběru. Jako moučník světlá a čokoládová mousse (něco jako puding a zmrzlina) s polevou amaretto (německý slovník názvy našich jídel neobsahuje). Zapili jsme tradičně minerálkou. Nastalo loučení, přišel pan hostinský, jemuž i celé posádce restaurace bylo poděkováno. Dalia zazpívala litevskou národní jak vyškolená pěvkyně. Pak při následující zábavě každému z nás Gerhard poručil čtvrtku červeného vína. A pak se zpívalo, Ingo přinesl kytaru a celý večer vyzněl v pohodě vskutku skautské. Polky s Daliou se rozezpívaly, šli jsme tedy domů sami s Jožou, tam jsme si ještě povídali, až minula půlnoc.

Sobota, 26.1.

Odjezd je tu

Budíček už v 6.30, nechceme se dobalovat ve spěchu. Snídaně jako vždy výborná. Loučení s paní domácí, přesně v 9.00 přijel taxík, nacpali jsme se dovnitř a vyrazili. Taxa opět 5 E, taxikář neměl ani stvrzenku, ba ani papír. Tak ho Kamzík donutil napsat účet ručně. Odjezd místo v 10.02 v 10.08, ale to nás neznerovozňuje, času je na přestup dost. Je zataženo, vrcholy hor jsou už v mracích. V Salzurgu přestupujeme a jedeme do Lince, dokonce jiným vlakem než byl předepsán. Místní ajznboňáci nás však ujistili, že do Lince skutečně jede. Už je skoro jasno, sníh už téměř nevidět. Budějovice, poslední loučení v 16.06. Na vedlejším nástupišti už stojí vlak do Plzně, v pohodě si mohu číst v materiálech. Přesně v 16.08 se dal vlak do pohybu a sám dorazím v 18.47 do Plzně. Čeká mě přepsání zápisu a spousta čtení, o přípravě semináře v Železné Rudě ani nemluvě.

NĚKOLIK ZAJÍMAVOSTÍ Z GROSSARLU

Houby ve Vysokých Taurách

V rámci besed ve skupinách na 34. evropském fóru oldskautských gild v rakouském Grossarlu (ve dnech 19.-26. 1. 2002) proběhla také diskuse na téma ochrana životního prostředí za účasti správce oblasti, kam Grossarl patří. Zástupci z ČR se ptali, zda se zde nekradou např. vejce či mláďata orlů nebo jiných dravých ptáků, jak to známe např. z Vysokých Tater.

Zajímavá byla jeho informace, že krádeže vajec - už z důvodů nepřístupného terénu - nezaznamenávají, ale problémy jsou s italskými zloději hub. Problém spočívá v tom, že ačkoliv jinak všem obyvatelům regionu stačí předpis, dovolující nasbírat na osobu a den 2 kg hub, italští „podnikatelé v houbách“ na to nehledí. Dokážou nasbírat desítky kilogramů a ty pak za velké peníze (tisíce stovky Euro) prodávají. V poslední době vylepšili svoje „těžební“ metody natolik, že si připraví zřejmě podle mapy terén a rozdělí na čtverce, které ve skutečném terénu vyznačí vlněnými vlákny. Pak systematicky „pročešou“ vytypovanou oblast, aniž by se zbytečně vraceli do již vysbíraného prostoru.

Internetová kavárna

Téma tohoto setkání v Grossarlu znělo: "Propojená společnost". Není proto divu, že kromě pěkné výstavy, doslova od krystalky k personálnímu počítači, a velice podnětné přednášky prof. Zemanka (tvůrce prvního rakouského počítače), místní Gilda OS z Grossarlu spolu s „Institutem pro skautskou historii“ ve Vídni připravily po hlavní dny setkání internetovou kavárnu. Počítače byly zdarma a káva stála polovinu ceny oproti hostincům, v nichž se účastníci stravovali.

Počítačová pracoviště byla „jen na objednávku“ na určitou hodinu a bylo na nich vidět právě ty nejstarší z účastníků, kteří byli nadšeni z toho, že mohou nerušeně „trápit“ moderní techniku. Řada z nich – tak jako ostatně kdokoliv – mohli poslat svůj E-mail, což také buď sami nebo za přispění skautského manželského páru Edith a Hannse Strouhalových učinili.

Vladislav Jech-Kamzík

